

Welkom

*Ga dan, zegt oma op de dijk.
Ze laat mijn hand los. Dat
hadden we niet afgesproken.
Het strand ligt voor ons als
een bos waarin je kunt verloren
lopen. Bos heeft een rand.
Aan zee komt nooit een eind..
Ze wijst de weg over mijn
schouder. Het hete en het harde
zand, de zee en verderop dan
Engeland, en wees niet bang:
vlakbij het water is een plek vrij
voor de handdoek en voor mij.*

Bart Moeyaert

Uit: Jij en ik en alle andere kinderen – Querido 2013

Wat een hartelijk gedicht, hoe herkenbaar en met een stille aanwezigheid van de grootmoeder op de achtergrond. En toch weer niet, want de oma speelt hier een hoofdrol in het verhaal waarin dichter Bart Moeyaert zijn lezers meeneemt naar een rustige plek van waaruit zijn volwassenwording wordt beschreven. ‘*Ga dan, zegt oma op de dijk.*’ Vanop een veilige plek stuurt vertrouwenspersoon ‘*oma*’ haar pupil, haar oogappel, verder het leven in. Ze doet dit zeer omzichtig: eerst met een aansporing – ‘*Ga dan*’ – en dan ‘*laat ze mijn hand los*’. Loslaten! Is dat niet de boodschap die veel ouders als goede raad moeten meenemen wanneer kinderen het vertrouwelijke ouderlijke nest willen verlaten? Niet zelden zijn grootouders goede raadgevers vanuit hun eigen ervaring. ‘*Dat*’ – dit woord staat helemaal apart – als het ware op het randje; het wijst op het abrupte en onverwachte karakter van de plannen van de grootmoeder. Wat graag kijkt de dichter hierop terug, geniet hij nog na van de sprong die hij in alle vertrouwen mocht maken. Het weidse strand wordt ervaren als een ruim speel- of experimenteergebied met duidelijke signalisatie in geval van nood. ‘*lopen*’ krijgt door het woord voorop te plaatsen weer een bijzondere betekenis. Het klinkt als een ‘het zal wel loslopen’, vertrek nu maar, jij staat aan het begin van hopelijk een boeiend leven. De boeien op zee zullen de speelse wijzers op het strand vervangen. En ik blijf achter je staan. Een verantwoording volgt: ‘*Bos heeft een rand.*’ Ook al wijst een bosgebied wellicht op duisternis en onverwachte gevaren, door het feit dat het begrensd is, een ‘*rand*’ heeft, lijkt het niet de geschikte plaats om ‘*te gaan*’, het leven in te stappen en te verkennen. ‘*Over de schouder heen*’ wijst oma de weg over weidse zeeën. Geen betere plaats om

‘vaar- wel’ te zeggen. En plots wijzigt de ritmische koers van het gedicht, rijmende woorden laten de verzen – de gevoelens van de kleinzoon – deinen op de beheersbare golven van de zee. Medeklinkerrijmen geven de toon aan in *‘Het hete en het harde’*. Verdere alliteraties gaan hand in hand met zogenaamde eindrijmen – hier als verborgen verleiders – binnen de verzen. *‘zand, de zee en ... Engeland’*. Op een gemoedelijke manier geeft oma heel voorzichtig nog wat goede raad mee: *‘wees niet bang: vlakbij het water is een plek vrij’* Sluit Moeyaert hier af met een flash-back? Met *‘Welkom’* als titel en de wenk dat er steeds plaats is voor *‘de handdoek en voor mij’* rondt het gedicht mooi af. (HVdS)